

Teza: brak statusu osoby pokrzywdzonej.

Na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w związku z art. 429 § 1 k.p.k. i w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych Wyższy Sąd Dyscyplinarny pozostawił bez rozpoznania zażalenie F. C. na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego stwierdzające, że nie posiada on statusu osoby pokrzywdzonej, jako wniesione przez osobę nieuprawnioną.

Sygn. akt WO-120/19

POSTANOWIENIE

z dnia 15 stycznia 2020 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Joanna Maruszewska /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Magdalena Szepczyńska

SWSD Michał Łukasik Protokolant:

Magdalena Senderska

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2020 r. na posiedzeniu sprawy radcy prawnego K. K. (1)

z powodu zażalenia F. C. z dnia 30 kwietnia 2019 r. na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w B. z dnia 11 marca 2019 r w stwierdzające, iż F. C. nie posiada statusu osoby pokrzywdzonej, w sprawie o sygn. akt: OSD 17/2017

postanawia:

pozostawić bez rozpoznania zażalenie F. C.

Sygn. akt WO-120/19

Uzasadnienie

W dniu 11 marca 2019 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w B. na rozprawie w sprawie obwinionego radcy prawnego K. K. (1), postanowił w pkt 2, iż F. C. nie posiada statusu osoby pokrzywdzonej w prowadzonym postępowaniu stosownie do treści art. 65 ust. 5 ustawy o radcach prawnych.

Pismem z dnia 17 kwietnia 2019 r F. C. zwrócił się do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w B. zapytaniem, czy zostało wydane w sprawie radcy prawnego K. K. (1) orzeczenie, jeśli tak, to przesłanie go oraz przesłanie aktu oskarżenia.

Pismem z dnia 24 kwietnia 2019 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. poinformował F. C. o tym, że na rozprawie w dniu 11 marca 2019 r Sąd postanowił, iż stosownie do treści art. 65 ust 5 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 49 § 1 k.p.k. nie posiada statusu osoby pokrzywdzonej, z tego te powodu nie zostaną przesłane mu wnioskowane dokumenty.

Pismem z dnia 30 kwietnia 2019 r. F. C. wniósł zażalenia na postanowienie z dnia 11 marca 2019 r., zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie. W zażaleniu wskazał na naruszenie art. 68 ust. 5 ustawy o radcach prawnych,

poprzez niewłaściwą ocenę przez Sąd statusu F. C. jako pokrzywdzonego działaniem radcy prawnego K. K. (1) i w konsekwencji odmowę przyznania mu statusu strony w postępowaniu dyscyplinarnym.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie zważył, co następuje.

Na podstawie ait. 430 § 1 k.p.k. w związku z art. 429 § 1 kpk i w związku z art. 74 (1) kpk Sąd postanowił pozostawić bez rozpoznania zażalenie F. C. jako wniesione przez osobę nieuprawnioną.

Wskazać bowiem należy, iż w myśl ait. 68 ust. 5 ustawy o radcach prawnych pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego lub aplikanta radcowskiego określonym w art. 64 ustawy. Aby osobie przysługiwał przymiot pokrzywdzonego jej dobro prawne musiało zostać naruszone lub zagrożone w sposób bezpośredni, a z takim przypadkiem nie mamy do czynienia w przypadku F. C. (pomimo, że składał wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego) - bowiem jego dobro prawne nie zostało w sposób bezpośredni naruszone postępowaniem radcy prawnego K. K..

Podkreślić należy, iż bezpośrednio pokrzywdzonym czynem radcy prawnego, polegającym na naruszeniu obowiązków zawodowych przy świadczeniu pomocy prawnej, może być jedynie jego klient. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt SDI 17/16, w kontekście powyższej regulacji, należy odwołać się do dorobku doktryny i judykatury powstałego na gruncie art. 49 § 1 k.p.k., zawierającego niemal identycznie brzmiącą definicję pokrzywdzonego w postępowaniu karnym. W myśl ostatnio powołanego przepisu, pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo. Zgodnie zaś z utrwalonym w piśmiennictwie i orzecznictwie poglądem warunkiem przyznania, zgodnie z art. 49 § 1 k.p.k., statusu pokrzywdzonego danej osobie jest to, by jej dobro prawne zostało naruszone lub zagrożone w sposób bezpośredni, a więc taki, w którym pomiędzy czynem zawierającym znamiona przestępstwa a naruszonym lub zagrożonym dobrem danego podmiotu nie ma ogniw pośrednich (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30 września 2013 r., IV KK 209/13, LEX nr 1375230). Trafnie również wskazuje się w doktrynie, że "wymóg bezpośredniości naruszenia odróżnia karnoprocesowe pojęcie pokrzywdzonego od cywilnoprawnego pojęcia poszkodowanego, gdzie warunek ten nie istnieje.

W związku z powyższym, kluczowe znaczenie dla prawidłowego ustalenia, czy dany podmiot dysponuje atrybutem pokrzywdzonego jest stwierdzenie bezpośredniości naruszenia dobra prawnego tego podmiotu konkretnym postępowaniem, będącym przedmiotem osądu. Odsyłając tu do dorobku judykatury, należy ponownie podkreślić, iż istota owej bezpośredniości naruszenia dobra prawnego tkwi w tym, iż brak jest jakichkolwiek pośrednich ogniw pomiędzy naruszeniem dobra prawnego (interesu) danego podmiotu a stwierdzonym zachowaniem stanowiącym przewinienie dyscyplinarne, a zatem, że interes ten musi być naruszony (a nie tylko zagrożony) wprost (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2017 r. SDI 18/17).

W przedmiotowej sprawie przypisane radcy prawnemu zachowania, polegające na pełnieniu roli pełnomocnika interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) Sp. z o. o. z siedzibą w O. - K. K., w sprawie z powództwa F. C. oraz H. B. o rozwiązanie spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., toczącej się pierwotnie przed Sądem Okręgowym w W., XXVI Wydział Gospodarczy, w sprawie o sygn. akt

XXVI GC 738/12, a następnie odpowiednio przed Sądem Apelacyjnym w W., I Wydziałem Cywilnym, sygn. akt I ACa 2225/16, a później pełnomocnika powódki A. D. w sprawie o ustalenie nieważności czynności prawnej, to jest zawarcia umowy sprzedaży udziałów w spółce (...) Sp. z o. o. przez K. D., który dokonał zbycia przedmiotowych udziałów na rzecz F. C., H. B. oraz A. D. - toczącej się przed Sądem Rejonowym dla W. Ż., II Wydziału Cywilnego, sygn. akt II C 2002/14, w sposób bezpośredni nie naruszyło dobra prawnego F. C..

W świetle powyższych rozważań, nie sposób uznać, że przedmiotowe postępowanie radcy prawnego naruszyło dobro prawne skarżącego wprost, w sposób bezpośredni. Oceniając konsekwencje płynące z tak opisanego zachowania radcy - te zresztą, na które wskazał sam zawiadamiający - trzeba stwierdzić, że mają one charakter tylko pośrednio łączący się z jego interesem prawnym. Tego interesu nie sposób tu przecież upatrywać w rzekomym pozbawieniu F.

C. jako strony postępowania sądowego dostępnych mu środków dla dowodzenia swych racji w procesie. Składający

zażalenie wskazuje, iż zachowanie radcy prawnego wpływa na jego sytuację procesową, jednakże nie podaje już, w jaki konkretnie sposób. Nadto, w zażaleniu wskazano, że składane przez A. D. oraz K. D. oświadczenia mają doprowadzić do uzyskania wyroku określonej treści, co w ocenie Sądu jest zachowaniem typowym dla każdej ze stron postępowania sądowego. Mając na uwadze wszelkie powyższe okoliczności, radca prawny K. K. (1) działał w sposób bezpośredni jedynie na rzecz swoich klientów, tj. A. D. oraz K. D..